

Το ασημί τριαντάφυλλο.

Μια φορά και έναν καιρό, στον κήπο με τις τριανταφυλλιές, γεννήθηκε ένα αηδόνι. Η φύση το είχε προικίσει με αντοχή, ζωντάνια και δυνατή λαλιά. Από τις πρώτες μέρες της ζωής του απολάμβανε τις ευωδιές του κήπου, τα υπέροχα χαρούμενα χρώματα και το χάδι από τα απαλά πέταλα των τριανταφύλλων.

Ο κήπος ήταν τεράστιος. Κι οι τριανταφυλλιές αμέτρητες με φανταστικούς συνδυασμούς χρωμάτων. Το αηδόνι αφιέρωνε πολύ χρόνο σε κάθε τριανταφυλλιά μέχρι να ανακαλύψει τη ξεχωριστή ομορφιά της.

Την αυγή, το αηδόνι καλημέριζε τη φύση μ' ένα ήρεμο, μελωδικό κελάηδημα. Φτερούγιζε ψηλά και παρατηρούσε τον κήπο με θαυμασμό. Καθότανε πρώτα στην κόκκινη τριανταφυλλιά και μύριζε το άρωμά της. Μετά από λίγο, πετούσε στην κίτρινη και ρουφούσε τη δροσιά της. Έπειτα, στη ροζ και χαιρόταν την απαλότητα της. Ύστερα, στην πορτοκαλιά και μοιραζόταν τη ζωντάνια της. Κι αργότερα στη λευκή και απολάμβανε τη φρεσκάδα της. Έτσι, η κάθε καινούργια μέρα ήταν γεμάτη με ομορφιά, άρωμα, χαρά.

Μέχρι το απόγευμα, ένιωθε τόση ευφορία που η γλυκιά, δυνατή λαλιά του ακουγόταν σ' όλον τον κήπο, ακόμα και πέρα απ' αυτόν. Οι τριανταφυλλιές πλημμύριζαν από τον ήχο της φωνής του. Σαν αντάλλαγμα πλούτιζαν με περισσότερο άρωμα τ' άνθη τους. Και το αποτέλεσμα ήταν παραδεισένιο. Η κρυστάλλινη ζεστή φωνή ανάμεικτη με το γλυκό άρωμα, έμοιαζαν σαν μαγικό φίλτρο που τυλίγει τις αισθήσεις. Αργά το βράδυ, καληνύχτιζε τα μπουμπούκια μ' ένα νανούρισμα κι η δροσιά της νύχτας τα τύλιγε ως το χάραμα.

Κάποιο πρωί, το αηδόνι ξύπνησε ανήσυχο. Δεν άρχισε το κελάηδημα σαν κάθε μέρα και τα μπουμπούκια δυσκολεύτηκαν να ξυπνήσουν. Σήκωσαν τα κεφάλια τους αργά και αντίκρισαν τις αχτίδες του ήλιου που ήδη είχε ανεβεί ψηλά στον ουρανό. Αναρωτήθηκαν τι να συνέβαινε. Τότε, πρόσεξαν το αηδόνι που

πετούσε κυκλικά πάνω από ένα σημείο του κήπου. Κατάλαβαν αμέσως ότι κάτι το απασχολούσε.

Και πραγματικά! Μια μεγάλη τριανταφυλλιά που βρισκόταν στο κέντρο του κήπου, ανάμεσα στην κόκκινη και τη γαλάζια ήταν ο λόγος της ανησυχίας του. Την τριανταφυλλιά αυτή, την πρόσεχε και τη φρόντιζε όπως όλες τις άλλες. Τσιμπούσε τα σκουλήκια και τα έντομα από πάνω της για να μην της κάνουν κακό. Το χώμα γύρω της ήταν αφράτο και ένα ρυάκι την πότιζε με δροσερό νερό. Τα φύλλα της ήταν καταπράσινα. Δεν υπήρχαν σημάδια έλλειψης κάποιας ουσίας, ούτε συμπτώματα ασθένειας. Όμως, ποτέ δεν την είδε να ανθίζει.

Τον πρώτο καιρό δεν έδωσε σημασία. Είχε πάρα πολλές τριανταφυλλιές να μάθει και να χαρεί. Η επόμενη φορά που πέταξε από πάνω της ήταν γύρω στα τέλη του φθινοπώρου. Εκείνη την εποχή, δεν ήταν η μόνη χωρίς λουλούδια.

Αυτήν την άνοιξη, το αηδόνι περίμενε με λαχτάρα να δει τα άνθη της. Να χαρεί το χρώμα τους, να μάθει τη μυρωδιά και να χαϊδέψει τα πέταλά τους.

Ήταν Απρίλης. Οι υπόλοιπες τριανταφυλλιές ήταν ήδη ανανεωμένες. Φορτωμένες με νέους τρυφερούς βλαστούς και μπόλικά κλειστά μπουμπούκια που ανυπομονούσαν να δουν το φως του ήλιου. Το αηδόνι τριγύριζε τη μεγάλη τριανταφυλλιά, μια από εδώ, μια από εκεί. Πότε πετούσε ψηλά, πότε καθόταν χαμηλά στο χορτάρι αλλά άδικος κόπος. Δε βρήκε ούτε ένα τόσο δα μπουμπούκι!

Εκείνο το μαγιάτικο πρωινό το πήρε απόφαση. Θα έμενε κοντά της. Συνέχεια. Έπρεπε να ανακαλύψει γιατί δεν άνθισε ποτέ. Πετούσε γύρω της και κάποια στιγμή κάθισε στα κλαδιά της για να ξαποστάσει. Το πυκνό φύλλωμά της ήταν τόσο αναπαυτικό που το αηδόνι άρχισε να κελαηδά. Οι τριανταφυλλιές γύρω του, ξαφνιάστηκαν με το νέο, όμορφο σκοπό που άκουγαν. Αν και κόντευε μεσημέρι, αποφάσισε επιτέλους, να αφήσει τα καμώματα και να τους χαρίσει το τραγούδι του. Το δειλινό, απογοητευμένο το αηδόνι, ετοιμάστηκε να φύγει. Τότε, ένιωσε σαν δυο χέρια να του αγκάλιαζαν

τις φτερούγες. Κοντοστάθηκε, καθώς όμως δεν είδε τίποτα, συνέχισε το πέταγμα.

Την επόμενη μέρα, το αηδόνι πρόσφερε στον κήπο ένα σύντομο εγερτήριο και πέταξε κοντά στη μεγάλη τριανταφυλλιά. Οι βλαστοί της ήταν ψηλότεροι και πιο τεντωμένοι. Το αηδόνι γέμισε χαρά και κάθισε στα κλαδιά της. Τα χάρδια από τα φύλλα της, το πλημμύρισαν με αγάπη και αυτό κελάηδησε τρυφερά και στοργικά σαν να την παρακαλούσε να ανθίσει.

Μετά από μερικές μέρες μια έκπληξη περίμενε το αηδόνι. Στο κέντρο της τριανταφυλλιάς είχε ξεπεταχτεί ένας ψηλός βλαστός και στην κορφή του άνθιζε ένα ασημί τριαντάφυλλο. Ο ενθουσιασμός του ήταν τεράστιος. Ασημί τριαντάφυλλο! Δεν ήξερε καν ότι υπήρχαν ασημιά τριαντάφυλλα. Ένα και μοναδικό ασημί τριαντάφυλλο!

Ενθουσιασμένο, άρχισε να φτερουγίζει, σκορπώντας το χαρμόσυνο μήνυμα. Όλος ο κήπος συμμερίστηκε τη χαρά του. Σαν καταλάγιασε ο ενθουσιασμός του, πλησίασε την ασημιά τριανταφυλλιά σεμνά με σεβασμό και αγάπη. Της φίλησε μερικά φύλλα και αυτή χάρηκε.

Η λαλιά του αηδονιού έκανε το τριαντάφυλλο να μεγαλώνει και να ομορφαίνει. Κι όταν τα πέταλά του άνοιξαν, η ευωδιά που σκορπίστηκε στον κήπο ήταν μεθυστική. Πολύ διακριτική, όμορφη, μοναδική μυρωδιά! Το σούρουπο, το αηδόνι κοίταζε γεμάτο θαυμασμό το τριαντάφυλλο. Τα πέταλά του άστραφταν στο δειλινό. Η καρδιά του αηδονιού κτυπούσε γοργά και νόμιζε ότι ζούσε σ' ένα παραμύθι.

Δεν ήθελε να αποχωριστεί το ασημί τριαντάφυλλο ούτε στιγμή. Το πρωί το δρόσιζε με μπόλικες δροσοσταλίδες και το βράδυ το ζέσταινε με τις φτερούγες του. Κάποτε, όμως, αποκαμωμένο, γύρισε στη φωλιά του για να ξαποστάσει.

Μόλις ξεκουράστηκε, επέστρεψε, γεμάτο ανησυχία για το ασημί τριαντάφυλλο. Και είχε δίκιο ν' ανησυχεί. Το βρήκε λίγο χλωμό. Μα ένα μόνο χάρδι του, σαν μαγικό άγγιγμα, το έκανε να λάμψει ξανά.

Κάθε φορά που το αηδόνι πετούσε μακριά, το ασημί τριαντάφυλλο ήταν λυπημένο και περίμενε με αγωνία το τρυφερό πουλάκι να έρθει κοντά του. Και αυτό, επέστρεφε πάντα με μια ανοιχτή αγκαλιά.

Η ασημιά τριανταφυλλιά δεν έκανε ποτέ άλλα τριαντάφυλλα. Ένα και μοναδικό. Και χάρη στην αγάπη και τη φροντίδα του αηδονιού, το ασημί τριαντάφυλλο δε μαράθηκε ποτέ!